

en Præmie mere til Afdelingen for Besætninger med over 20 Køer. Dernæst komme vi til et andet Spørgsmaal vedrørende Præmierne, som har givet Anledning til adskillig Meningsforsk. Det er Spørgsmaalet om en Begrænsning af det Tidsrum, i hvilket den samme Besætnings Ejer kan vedblive at nyde Præmie. Efter Ministerens Tanke, saaledes som udtalt i Anmærkningerne til Finansloven, skulde der ikke være nogen Tidsgrænse. Hvert fjerde Aar skulde der afholdes ny Konkurrence, og de Besætninger, som stode sig i den ny Konkurrence, skulde ogsaa vedblivende have Adgang til at nyde Præmie, for saa vidt de virkelig fremdeles vare de bedste. Fra anden Side er det blevet stærkt betonet, at det vil være rigtigt at begrænse det Tidsrum, i hvilket en Besætning vedblivende kan nyde Præmie, f. Eks. til 4 Aar i Træk. For begge Opfattelser kan der utvivlsomt siges en Del. Det maa naturligvis være Mening, at det er de bedste, de fuldkønneste Besætninger, som bør understøttes, og det vilde være ganske irrationelt, om en bedre Besætning skulde blive skudt til Side, for at en mindre god kunde blive præmieret og holdt oppe som Avlscentrum. For saa vidt er det en saare rigtig Tanke, at der ikke bør være nogen Tidsgrænse. Men, paa den anden Side gøres det gældende — og man kan ikke nægte, at denne Betragtning har en vis Vægt — at vi jo, vel vide, hvorledes det i Virkeligheden gerne gaar til, nemlig, at det ikke let kommer til at foreligge, at en Mand, som en Gang har faaet en slig Præmie, ikke ogsaa faar Lov til fremdeles at beholde den, medmindre da Besætningens Tilbagegang skulde være saa aabenbar, at der slet ikke var nogen Tvivl om, at han ikke længer var værdig dertil. Man frygter altsaa for, at hvis der ikke sættes en Tidsgrænse, vil Følgen blive en Slags Monopolisering for Ejerne af visse Besætninger med Udelukkelse af andre. Jeg kan ikke sige, at Opfattelsen af, hvilken af de to Veje man rettelig bør følge, i Finansudvalget har fundet et aldeles bestemt Udtryk, men jeg kan sige, at Stemningen væsentlig er gaaet i Retning af, at der bør sættes en Tidsgrænse. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, efter de Udtalelser, som i det hele ere komne frem, at dette vistnok falder sammen med den Opfattelse, som er den mest almindelige her i Tinget. Jeg vilde imidlertid anse det for ønskeligt, at de, som ere særlig interesserede i dette Spørgsmaal, fremsætte deres Opfattelse, for at saadanne Udtalelser kunne tjene til Vej-

ledning saa vel for den ærede Minister som for Finansudvalget under den fortsatte Overvejelse af, hvorledes dette Forhold rettelig bør ordnes. Endelig vil man i Betænkningen finde omtalt, at vi med Ministeren have forhandlet om de Forpligtelser, som bør paahvile præmierede Besætnings Ejere. Dette er et vanskeligt Spørgsmaal. Det er ikke let at sige, hvilke Forpligtelser man egentlig skal paalægge saadanne Ejere. Faktisk vilde de Præmier, som gives dem, meget let faa Karakteren af en blot Foræring. Det er blevet nævnt, at Ejerne i alt Fald burde paatage sig Forpligtelser til ikke at sælge de fra deres Besætninger fremgaaede Dyr til Udlandet. Det er en Forpligtelse, som man antagelig uden Vanskelighed kunde paalægge dem; men jeg er tilbøjelig til at tro, at den praktiske Betydning deraf ikke vil blive synderlig stor. Vi forudsætte imidlertid, at denne Side af Sagen vil være Genstand for den ærede Ministers vedvarende Undersøgelse og Overvejelse, og at han vil bestræbe sig for, at der bliver truffet saa hensigtsmæssige Bestemmelser, som det er muligt at naa til. — Under Nr. 51 komme vi til Hønsene. Det er jo en Art Kreaturer, som er adskilligt mindre end de, vi hidtil have talt om, men som ikke derfor er til at kimse ad. Udførslen af Æg her fra Landet er som bekendt i de senere Aar vokset til et saadant Omfang, at den har en virkelig nationaløkonomisk Betydning. Værdien af Overskudsudførslen var efter den sidste Opgørelse omtrent 9 Mill. Kr., det vil sige mere end Værdien af hele vor Hesteudførsel og omtrent $\frac{1}{4}$ af Værdien af Udførslen af Flæsk og Skinker. Der er dem, som mene — og efter den Betydning, Fjerkræavlens har i adskillige andre Lande, navnlig for det mindre Jordbrug, skulde man ikke være utilbøjelig til at tro det — at den Mulighed ikke er udelukket, at Fjerkræavlens hos os efterhaanden kan komme til at blive jævnbørdig med Smørproduktionen. Men selv om man i sine Drømme ikke gaar saa vidt som „Konen med Æggene“, er det dog sikkert, at hvad der forstændigvis kan gøres for yderligere Udvikling af Hønsseavlens, vil være paa sin Plads. Finansudvalget kan derfor ikke andet end tiltræde de Ønsker, som ere fremkomne om, at man ogsaa ved Tilskud til Avlscentre for Høns vilde søge at fremme Udbredelsen af de fordelagtigste Racer. Selv om der ikke kommer Forslag derom i Aar, vente vi efter de Forhandlinger, som have været førte med Ministeren, at der vil fremkomme et saadant For-